P.III 1815

Serviciul-Mondial

Buletin internaţional de informaţii asupra problemei jidoveşti

P.III 2741

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 18 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / română / olandeză / daneză
norvegiană / suedeză / sârbă / croată / bulgară / greacă / ucraineană / polonă / arabă

Nr. IV/15 **Editura în Frankfurt/Main** **August 1943, Ediţia I-a.**

K/0075

Cuprinsul:

1. Puterea iudaismului în Anglia secolului al 20-lea. – 2. Conspiraţia iudaismului împotriva Neamului românesc. II. – 3. Soldatul armatei roşii, o unealtă a bolşevismului iudaic. – 4. Statele Unite şi Uniunea Sovietelor urmăresc aceleaşi ţeluri. – 5. Jidanii interzic reprezentarea piesei lui Shakespeare „Negutitorul din Veneţia". – 6. Coroana britanică în umbra iudaismului. – 7. Bolşevizarea Statelor Unite. – 8. Ştiri de pretutindeni.

Puterea iudaismului în Anglia secolului al 20-lea

de dr. Peter Aldag

In anul 1901 a murit Regina Victoria. Pe tron i-a urmat fiul ei Eduard al 7–lea. Se poate afirma cu drept cuvânt că în timpul domniei acestuia iudaismul a ajuns la apogeul puterii sale în Anglia.

Eduard al 7–lea manifesta o simpatie făţişe pentru Jidani. Sir Ernest Cassel – care fusese numit împreună cu Jidovul Sir Edgar Speyer membru în consiliul de coroană – trecea drept unul dintre prietenii săi cei mai intimi. Dar şi cei trei fraţi Rothschild făceau parte din cercul confidenţilor săi şi cu deosebire Alfred Rothschild care era prietenul său de casă.

Eduard al 7–lea a fost acela care i-a introdus pe Jidovi până şi la curtea sa, îndepărtând şi cele din urmă oprelişti sociale care le stăteau în cale.

Nu e cel mai important să ştim care e numărul exact al Jidovilor într'o ţară oarecare, ci important este să ştim care sunt poziţiile lor economice şi politice. Nu e de mirare că într'o ţară în care banul este totul, banul iudaic să fi fost cheia pentru deschiderea tuturor uşilor.

„Acest secol – scria scriitorul englez G. Smith într'un articol apărut în „Nineteenth Century" – e favorabil maşinaţiunilor israelite. Intrebuinţarea puterii . . . e interzisă de către civilizaţia noastră de azi, pe când folosirea fără scrupule a şireteniei şi exploatarea stau sub scutul legii. Cel ce-l jefuieşte pe un om în plină stradă e pedepsit cu închisoarea, cel ce însă jefuieşte nenumăraţi oameni la bursă, acela ajunge să trăiască într'un palat, iar aristocraţia îi va sta la picioare . . ."

Adevărul acestei afirmaţii e atestat de faptul că între reprezentanţii aristocraţiei engleze şi ai marelui comerţ indaic s'au încheiat numeroase legături matrimoniale.

Marele istoric şi scriitor englez Hilaire Belloc care nu face nici o taină din legăturile sale cu Jidovii, a scris în cartea sa „The Jews" (Jidovii) despre această chestiune că la începutul secolului al 20–lea, după două generaţii, numai în mod excepţional nu se va găsi în vreo familie englezească sânge iudaic. Infiltrarea acestui sânge iudaic se poate observa aproape la toate familiile engleze, fapt care în unele cazuri e atât de bătător la ochi, încât cu tot numele englez, înfăţişarea şi caracterul poartă semnele poporului iudeu . . .

BIBLIOTECA

La sfârşitul infiltrării lor în Anglia, Jidovii se bucurau, în raport cu numărul lor, de poziţii atât de tari, cum nu s'a mai văzut nicăirea în vreo altă ţară din lume. „Fiecare guvern britanic – afirmă acelaşi Belloc – a fost compus în parte şi din Jidovi. Ei au pătruns în diplomaţie şi'n casele lorzilor. Ei foiau în Parlament, în Universităţi şi'n toate departamentele guvernului . . . Ei sunt cât se poate de influenţi în presă şi atotputernici în City . . ."

Această afirmaţie nu e câtuşi de puţin exagerată. Adevărul ei poate fi demonstrat prin numeroase exemple, dintre care vom cita aici doar câteva.

Să începem cu Parlamentul. Deşi numărul deputaţilor iudei poate că nu e atât de ridicat cum s'ar crede – în prezent sunt vreo 20 – totuşi numărul lor e proporţional destul de mare. Apoi nu încape nici o îndoială că'n Parlament trebue să fie încă şi mai mulţi Jidovi şi Semijidovi, pe care însă nu-i putem identifica cu destulă precizie, pentrucă izvoarele noastre de informaţie: „Jewish Chronicle" şi „Jewish Year Book" nu-i amintesc decât pe Jidovii de confesiune mosaică. Pe de altă parte, pentru a nu ştirbi nota obiectivă a lucrării noastre, nu putem să ne sprijinim în expunerile acestea pe supoziţii. Totuşi e un fapt bine stabilit că deputaţii jidovi au ajuns să exercite o mare şi nemijlocită influenţă mai ales pentrucă ocupă posturi însemnate în foarte importante comitete guvernamentale. Pe lângă aceasta se pare că'n parlamentul britanic cauza Jidovilor e susţinută cât se poate de bine şi de către membrii săi neiudei. Felul cum au fost tratate problemele iudaice în parlamentul britanic ne îndrituieşte a crede că aproape toţi deputaţii, indiferent de partid, se arată a fi solidari în ce priveşte apărarea intereselor iudaice.

Astfel e cât se poate de explicabil că toate partidele britanice le-au apărarea.

Deşi partidul liberal nu e reprezentat în Camera Comunelor decât prin foarte puţini deputaţi, totuşi e destul de semnificativ că printre aceştia se găsesc patru Jidovi. La alegeri aceşti deputaţi le cer consângenilor lor să voteze pentru partidul liberal, **„pentrucă acest partid apără interesele iudaice."**

Conservatorii care au majoritatea în Parlamentul de astăzi, se arată a fi şi ei promotorii intereselor jidoveşti.

„Conservatorii au susţinut totdeauna interesele jidoveşti!" – este fraza pe care o citim într'unul din afişele electorale ale acestui partid. In centrala sa găsim relativ mulţi Jidovi în posturi conducătoare. Cel mai influent dintre toţi e Sir Albert Clavering, fiul Jidovului imigrat din răsărit Isaac Clozenburg, care şi-a însuşit în anul 1920 numele englezesc.

Cât despre atitudinea partidului labourist în această chestiune, părerea Jidanului Slesser e semnificativă. Acest Jidan a afirmat într'o notă publicată în „Morning Post" din 2 Martie 1923 că acest partid **„nu e un partid socialist, ci un partid jidovesc."**

Putem afirma apoi fără nici o exagerare, că City-ul londonez e o cetate iudaică.

E aproape de prisos să mai vorbim despre preponderenţa lor în domeniul bancar şi financiar. Alături de casa Rothschild cu relaţiile sale mondiale, mai amintim aici şi de casa Sassoon, „Rotschilzii Orientului" – a căror influenţă n'a fost mai puţin importantă. Dar nici nume ca: Hambro, Japhet, Erlanger, Samuel Seligman, Stern – pentru a aminti doar pe cele mai însemnate – nu pot lipsi din enumerarea marilor forţe financiare. Printre cei „cinci mari" banchieri ai Angliei se găsesc în locuri de conducere Jidovii: Sir Victor Schuster, Sir George Schuster, Sir Albert Stern, Lord Bearsted, care înaintea ridicării sale în clasa nobilimii purta numele de Samuel, sau Lordul Melchett cu numele său de altă dată Mond.

Cât de importantă e poziţia Jidovilor în industria aurului se vede mai ales din faptul că fixarea preţului aurului nu se face, cum cred până şi cercuri iniţiate în asemenea probleme, de către Banca Angliei în înţelegere cu alte importante institute bancare, ci de către cinci firme jidoveşti din Londra, şi anume: N.M. Rothschild şi fii, Marcus Samuel şi Comp. Samuel Montagu şi Comp., S. Japhet şi Comp. ca şi Mocatta şi Goldsmid.

Şi nu numai industria aurului, ci şi cea a diamantului e influenţată în mare măsură de Jidovi, fapt care contribuie şi mai mult la întărirea puterii lor.

Filmul şi presa au fost acaparate şi ele de Jidovi şi folosite pentru scopurile lor, după ce au înţeles să pue mâna aproape în întregime pe industria filmului şi a cinematografului şi în cea mai mare parte pe presă. Unii dintre cei mai de seamă regisori de filme britanice sunt astăzi Jidanul ungur Alexander Korda şi asociatul său Erich Pommer, apoi Oskar Deutsch şi fraţii Ostrer, pentru a aminti numai pe cei mai de seamă. Oskar Deutsch e totodată preşedintele întreprinderilor teatrale Odeon, al căror capital se ridică la suma de 6 milioane de pfunzi sterlingi sau 120 de milioane de şilingi şi care au pe lângă aceasta sub controlul lor diferite alte concerne cinematografice.

Şi mai importantă este influenţa celor trei fraţi Isidore, Mark şi Maurice Ostrer, fii ai unor Iudei care au imigrat în 1890 din Polonia şi s'au aşezat în Whitechapel, în cartierul cel mai defaimat al Londrei. Ei au sub controlul lor sute de cinematografe şi capitalul întreprinderii lor depăşeşte cu mult suma de 10 milioane de pfunzi sterlingi.

Ca exemplu pentru gradul de iudaizare a presei vom aminti aici de concernul de presă Odhams care e unul dintre cele mai de seamă. Cea mai mare influenţă asupra acestei întreprinderi – care editează cu concernele afiliate nu mai puţin de 60 de ziare şi reviste – o exercită Jidanul Baron Southwood of Fernhurst care a fost înnobilat de curând şi era cunoscut până atunci sub numele de Salter Elias. Printre publicaţiile editate de această întreprindere sunt: „The Daily Herald", foaia oficială a partidului marxist muncitoresc al Angliei, cu un tiraj zilnic de mai bine de 2 milioane de exemplare, apoi „The People" cu un tiraj de peste 3 milioane de exemplare.

Presa de Westminster de sub conducerea Semijidanului Lord Roseberry exercită un control asupra unui mare număr de întreprinderi de presă care editează 4 ziare de dimineaţă şi 9 ziare de seară, un ziar de duminecă, apoi 38 de foi săptămânale şi 8 ziare de sport.

In această expunere a noastră asupra iudaizării Angliei, voim să ne îndreptăm atenţia şi asupra emisiunilor radiofonice a căror influenţă asupra opiniei publice nu trebue subestimată.

E meritul scriitorului englez locot.-col. Lane de a fi arătat că încă dela început se aflau în această ramură de activitate mai mulţi Jidovi şi amicii lor socialişti, ca de pildă Lordul Sankey, arhiepiscopul de York şi Jidovul prof. H. Laski, bineînţeles în locuri de conducere. Aceasta constituie o suficientă explicaţie a programului emisiunilor radiofonice engleze. Personalităţi care nu simpatizează cu concepţiile iudaice, nu pot să-şi spună părerea la radio şi zădarnic am căuta aici mult trâmbiţata libertate de cuvânt britanică. Caracteristic pentru radioul englez nu este numai faptul de a fi angajat în serviciul său o serie întreagă de interpreţi şi artişti jidani, ci înainte de toate dispoziţia luată ca începând din 1933 toate comunicatele oficiale ale celui de al 3-lea Reich, ca discursurile Führerului, proclamaţiunile partidului etc., să fie traduse de emigranţi jidani care au răstălmăcit adesea cu totul înţelesul unor asemenea comunicări şi au căutat să orienteze şi'n felul acesta opinia publică împotriva Germaniei.

Dar influenţa Iudeilor s'a resimţit şi'n şcoli cât şi'n universităţi, pentru a câştiga astfel de partea lor tineretul britanic. Citâm şi de astă dată cuvintele scrise de Locot.-col. Lane care a scris următoarele în cartea sa despre „The Alien Menace" (Primejdia străină):

„Am putut observa mai de mult că tradiţiilor, obiceiurilor şi moravurilor englezeşti li se dă un înţeles cu totul străin. Ba lucrurile merg până'ntr'acolo, încât străini (– Jidani) se ocupă cu răspândirea unor idei trădătoare şi revoluţionare. Ei încearcă tot mereu să înlocuiască ideile de patriotism şi naţionalism cu cele de pacifism şi internaţionalism. Străinii (– Jidanii) strică tineretul nostru ş cresc astfel un element primejdios şi destructiv în mijlocul nostru . . ."

Numărul Jidovilor din şcoli şi universităţi, din administraţie şi judecătorie, din artă şi literatură, scurt din toate domeniile vieţii publice este foarte însemnat.

Am vorbit doar despre câteva ramuri de activitate – despre altele nu ne mai putem ocupa aici în amănunte.

Cum pricipiul Jidovilor şi al prietenilor lor e de a realiza câştiguri cât mai mari, în orice loc şi cu orice mijloace, e clar că n'a putut să ducă decât la o nemaipomenită exploatare a maselor muncitoreşti. O victimă a sistemului iudaic aplicat pe pământul Marei Britanii e şi agricultura engleză care şi ea a fost greu lovită de către acest sistem exploatator. Astfel cea mai grea lovitură a primit agricultura engleză prin ideea comerţului liber care a fost introdusă în economia britanică de Peel şi încetăţenită definitiv de Jidanul botezat Benjamin Disraeli. In urma aplicării acestei idei piaţa engleză a fost inundată de articole alimentare ieftine care au prins a veni din toate părţile lumii. Deşi prin faptul acesta a sporit mult şi exportul, totuşi acest comerţ nu s'a dezvoltat în avantajul naţiunii engleze, ci numai în acel al unei anumite clase. Jidovii şi asociaţii lor realizau în acest fel câştiguri duble, prin import cât şi prin export.

Cel ce voia să reziste unei concurenţe trebuia să scadă cât mai mult salariile muncitorilor, fapt care nu-l putea realiza decât printr'o scădere a preţului alimentelor. Cine se sinchisea că acest procedeu periclita grav interesele agriculturii băştinaşe? Cui îi păsa că'n felul acesta mii şi mii de ţărani englezi şi-au pierdut pământurile şi-au sărăcit cu totul? In felul acesta a sporit doar numărul muncitorilor din oraşe şi astfel s'a ajuns şi la o simţitoare scădere a salariilor muncitoreşti – scopul de totdeauna al capitalismului.

Cercetări mai noui au stabilit că'n anii 1928–1938 au emigrat nu mai puţin de 180 de mii de ţărani cu familiile lor cu tot. Incepând din 1921, 2.600.236 de Acres sau 4.160.000 de pogoane de pământ arabil n'a mai fost cultivat de ţărani, căci ţăranul numai cu anevoie era în stare să realizeze câştigul necesar pentru a suporta sarcinile grele ale gospodăriei. Dar şi alte pături ale populaţiei engleze fuseseră lovite în aceeaşi măsură de sistemul iudaic.

O scurtă privire în diferite ramuri industriale ne va arăta adevărata stare de lucruri. Să examinăm bunăoară situaţia din industria mobilierului, în care lucrează numai în Londra 50.000 de muncitori. Cu toată existenţa partidului marxist muncitoresc, cu toate sindicatele muncitoreşti, dăm aici de o stare de lucruri pur şi simplu extraordinară. In multe firme muncitorii lucrează pe săptămână 60–80 de ore, inclusiv duminica, în schimbul unui salar minimal; condiţiile sanitare ale multor întreprinderi s'au dovedit a fi cu desăvârşire insuficiente. In multe locuri au fost îndepărtate uşile dela closete, ca astfel muncitorii să nu zăbovească prea mult pe acolo. In industria mobilierului nu există nici un fel de dispoziţiuni legale privitoare la fixarea salariilor minimale şi a timpului de lucru şi cu toate protestele ocazionale ale sindicatelor nici nu s'au luat până azi dispoziţiuni de acestea.

La fel stau lucrurile şi'n industria pielei, ca şi în cea a confecţiunilor şi a croitoriei care potrivit unor relatări oficiale sunt în mâni jidoveşti. Condiţunile de lucru şi de viaţă ale muncitorilor din aceste industrii sunt pur şi simplu neomenoase. Ziarul „Jewish Chronicle" din 5 Octomvrie 1934 a adus ştirea că costume care fuseseră confecţionate în cartierul de Est al Londrei pentru suma de 6 şilingi au fost vândute apoi în cartierul de Vest cu suma de 100 de şilingi.

Dividende uriaşe care atingeau 100% pentru capitalişti; foame şi mizerie pentru masele muncitoreşti: iată starea de lucruri din Marea Britanie. „Jidanii stăpânesc Anglia": această vorba a devenit o primejdioasă realitate în Anglia secolului al 20-lea. Ori în cotro ne îndreptăm privirea, vedem

Acest război mondial este lupta lui Iuda împotriva Europei

numai Jidani, influenţe jidoveşti, interese jidoveşti, putere jidovească. Pretutindeni aceeaşi situaţie. Se pare că'n toată Anglia nu mai e nici un colţ în care să nu fi pătruns Jidovii.

In încheere voim să redăm părerea unui Englez adevărat care şi-a dat seama de primejdia jidovească şi şi-a exprimat această părere în cartea sa „The Jews – and the Jews in England" (Jidanii – şi Jidanii din Anglia): apărută în 1939 sub pseudonimul Cobbett:

„Viaţa modernă a Angliei geme de biruinţele Englezilor iudaizaţi şi ale influenţelor iudaice . . .

Concepţiile iudaice au prins atâtea rădăcini în poporul englez, încât aproape că s'ar putea spune că acesta a devenit mai iudeu în tot felul său de a fi decât stăpânul şi învăţătorul său . . ." Din nenorocire constatarea lui Cobbett e pe deplin întemeiată!

(Serviciul Mondial)

Conspiraţia iudaică împotriva Neamului românesc

2. Un memoriu asupra drepturilor Jidovilor în legislaţia din România

„Comitetul înregistrează cu o legitimă satisfacţie morală participarea din ce în ce mai mare a Israeliţilor români la viaţa economică şi spirituală a ţării" (!).

Din „Memoriul Comitetului pentru apărarea drepturilor Israeliţilor în Europa centrală şi orientală."

Avem înaintea noastră textul integral al „Memoriului asupra drepturilor Israeliţilor în legislaţia în curs din România, prezintat de către Comitetul pentru apărarea drepturilor Israeliţilor în Europa centrală şi orientală, la 2 Iulie 1934, domnului Barthou, ministrul afacerilor străine, domnului John Simon, ministrul afacerilor străine al Marei Britanii, şi domnului Ministru al României la Paris (cu rugămintea de a-l înainta ministrului afacerilor străine al României), sub semnătura domnilor Justin Godart, Emile Roche şi Boris Gourevitch". Memoriul e scris în limba franceză pe opt pagini bătute la maşină. Comitetul pentru apărarea drepturilor Israeliţilor în Europa centrală şi orientală, care a prezentat acest memoriu miniştrilor afacerilor străine ai Franţei, Marei Britanii şi României, e alcătuit – cum se constată textual chiar la începutul memoriului – „din creştini, liber-cugetători şi israeliţi." Pentru acest comitet România e „patria de mai multe secole a Israeliţilor Români." Şi'n continuare: **„Comitetul înregistrează cu o legitimă satisfacţie morală participarea din ce în ce mai mare a Israeliţilor români la viaţa economică şi spirituală a ţării (!).** Sacrificiile pe care le-au făcut Israeliţii români, sângele pe care l-au vărsat pentru patria lor (!) în cursul marelui război, au pecetluit uniunea indestructibilă a populaţiilor creştine şi iudaice a ţării" – susţine textual memoriul (1). Apoi se constată pur şi simplu că „evoluţia legislaţiei e departe de a fi la nivelul dorinţelor legitime a Israeliţilor români" (!). Aşadară până şi atât de liberala legislaţie a României democrate nu mai era pe măsura gustului şi trebuinţelor iudaice. **Şi nu Israeliţii se simţeau datori să se conformeze acestei legislaţii, ci Ţara românească era ţinută să-şi modifice legile şi să se conformeze trebuinţelor iudaice! Clar şi categoric!** Pornind dela această concepţie de bază, memoriul se ridică mai întâi împotriva legii conversiunii pe care guvernul român de atunci s'a văzut silit s'o elaboreze şi s'o treacă prin parlament pentru a feri de o totală ruină majoritatea de baştină a populaţiei româneşti. **Dar această lege lovea în mod fatal în interesele parazitare ale capitalismului iudaic şi de aici critica şi protestul faimosului comitet de „creştini, liber-cugetători şi israeliţi".**

Memoriul se ridică apoi, într'al doilea rând, şi împotriva proectului de lege pentru utilizarea personalului român în întreprinderile particulare, protect de lege în care faimosul comitet vede o gravă ameninţare a intereselor populaţiei iudaice a ţării româneşti. Aşadară până şi un proect ca acesta, devenit apoi lege, care prevedea ca'n toate întreprinderile particulare 80% din personalul folosit să fie românesc şi numai 20% străin şi care constituia deci o elementară şi de altmintrelea destul de timidă măsură imaginată de guvernul român de atunci pentru apărarea intereselor de viaţă ale statului şi pentru combaterea şomajului intelectual şi al braţelor de muncă de atunci a izbutit să stârnească nemulţumirea şi – după cum vom vedea – indignarea Israeliţilor trăitori pe pământ românesc. Căci iată într'adevăr cu ce ochi e văzut acest proect de lege de către faimosul comitet „de creştini, liber-cugetători şi israeliţi". „Este evident – zice textul memoriului – că proectul de lege al actualului guvern reprezintă o capitulare în faţa spiritului de revoltă barbară care suflă din partea hitleriştilor români." Memoriul se ridică apoi împotriva măsurii luate de către Preşedinţia Consiliului de miniştri de a stabili cu preciziune originea etnică a fiecărui funcţionar de stat. „Această măsură – zice memoriul – este completamente contrară literei şi spiritului Constituţiei române şi e inspirată de ideile lui Codreanu, Cuza şi Goga." (!)

Dar continuă memoriul: „Opinia publică şi guvernele ţărilor democrate care au luat parte la acordurile internaţionale ale Congresului dela Berlin din 1878, ale Congresului dela Versailles, cât şi la elaborarea statutului actual al minorităţilor naţionale din România nu vor rămâne martori indiferenţi (!) la iniţiativele legislative şi administrative care sunt contrare obligaţiilor internaţionale ale României şi care violează stipulaţiunile Constituţiei."

Şi apoi ameninţarea directă: „Angajându-se pe calea primejdioasă a concesiunilor faţă de ideile rasiste şi hitleriene şi călcând obligaţiile de a proteja minorităţile naţionale şi religioase, legislatorii români nu vor fi în stare să fortifice structura socială şi economică a marei ţări cu mari destine care este România" (!). Şi ca lumea să fie convinsă de loialitatea perfectă a elementului iudaic faţă de interesele ţării, autorii faimosului memoriu mai adaogă interesanta constatare că „o parte a populaţiei israelite din România vorbeşte limba română şi colaborează la crearea de valori în cadrul civilizaţiei române". Recunoaştem că autorii memoriului acestuia au fost deja destul de prudenţi şi s'au ferit să arate cât de mare e partea ceea a populaţiei israelite din România care vorbeşte limba ţării şi mai ales care colaborează la progresul civilizaţiei române (!), evitând în acelaşi timp să arate cu ce se ocupă cealaltă parte a populaţiei israelite din ţară!

„Comitetul nostru – sfârşeşte memoriul – în sânul căruia colaborează în mod cordial creştini, liber-cugetători şi israeliţi... protestează energic împotriva acestor măsuri legislative şi administrative . . . şi cere abolirea lor . . ." (2).

Aşadară e clar ca lumina zilei. Alarmaţi de câteva anemice şi timide măsuri de apărare a Neamului românesc, ameninţat în însăşi existenţa sa, Jidovii trăitori pe pământul românesc au informat de îndată una din centralele lor de peste hotare. Raportul „strict confidenţial" de care ne-am ocupat în numărul trecut şi care de bună seamă că nu va fi fost singurul, a fost apoi luat ca bază de „Comitetul pentru apărarea drepturilor Israeliţilor în Europa centrală şi orientală" la alcătuirea faimosului „memorandum" al cărui cuprins l-am expus mai sus.

Prin protestul ridicat împotriva legii conversiunii, acest memoriu constituie în primul rând o apărare făţişe şi categorică a intereselor iudeo-capitaliste faţă de elementul de baştină al ţării româneşti, care era pe cale de a succomba sub povara strivitoare a datoriilor şi a cametei oneroase; iar prin protestul ridicat împotriva legii pentru utilizarea personalului român în întreprinderile particulare, memoriul se ridică direct şi împotriva dreptului la viaţă a poporului băştinaş. Lăsăm la o parte inexactităţile ridicule – ca cea privitoare la inspiraţia de natură hitlereană a legilor criticate – insinuările, tupeul, ameninţările şi tomul memoriului, care toate poartă pecetea nedesmintită a spiritului iudaic.

Amândouă aceste documente constitue încă o dovadă că iudaismul înregistrând „cu o legitimă satisfacţie morală participarea din ce în ce mai mare a Israeliţilor români la viaţa economică şi spirituală a ţării" nu era câtuşi de puţin dispus să se oprească pe poziţiile dobândite prin indulgenţa excesivă a poporului român şi încă mai puţin să cedeze fie şi numai un pas din terenul ocupat. Ele ne mai arată apoi că iudaismul nu-i capabil să nutrească nici cea mai elementară înţelegere pentru suferinţele poporului băştinaş, omenia legendară a căruia a exploatat-o cu cruzimea unei fiare răpitoare care nu cunoaşte nici un fel de îngăduinţă sau considerare faţă de victima sa.

Documentele în discuţie ne mai arată însă că Iudeii trăitori pe pământul românesc au complotat şi de astă dată cu puteri străine, asmuţându-le – pe vremea unei guvernări liberale! – împotriva unei ţări pe spinarea şi'n detrimentul căreia au trăit, au huzurit de bine şi au adunat averi imense.

Şi ne întrebăm: ce-a urmărit iudaismul cu astfel de rapoarte „strict confidenţiale" şi „memorii"?

Nu e clar pentru toată lumea că iudaismul nu voia să scape din mânile sale o victimă docilă care mânată totuşi de instinctul ei de conservare, schiţase doar o slabă reacţiune de apărare?

Nu e clar pentru toată lumea că iudaismul voia să se instăpânească definitiv în trupul slăbit al unui neam a cărui vlagă tot el a supt-o timp de atâtea decenii?

Mai încape fie şi numai o cât de slabă îndoială că iudaismul voia să ajungă astfel stăpânul deplin al ţării româneşti pentru a se apropia în felul acesta de înfăptuirea visului său milenar de dominaţie mondială?

Şi n'au fost îndreptăţite ingrijorările lui Ion Heliade-Rădulescu, Costache Negri, Vasile Alecsandri, Mihail Kogălniceanu, Mihai Eminescu, Vasile Conta, A. D. Xenopol, A. C. Cuza, Corneliu Zelea Codreanu, Ion Moţa, I. Al. Brătescu-Voineşti şi ale întregului lanţ de martiri ai tineretului român – cu privire la primejdia pe care o prezintă iudaismul pentru însăşi fiinţa neamului românesc?

Ca un clopot de alarmă sună mereu avertismentul nemuritorului Vasile Conta:

„Dacă nu vom lupta împotriva elementului jidovesc vom pieri ca naţiune."

(Serviciul Mondial)

(1) Sublinierile sunt ale redacţiei.

(2) Textul integral al acestui memoriu a fost publicat de Agence Télégraphique Juive, de „L'Univers Israélite" (numărul din 3 August 1934) şi de „Notre Voix" (numărul din 29 Iulie 1934).

Soldatul armatei roşii, o unealtă a bolşevismului iudaic

Clica iudeo-bolşevică a izbutit să surpe în anul 1917 temeliile imensei împărăţii fariste şi să ajungă la putere. O epocă de înfricoşate suferinţi a început pentru toate popoarele Rusiei: Pătura intelectuală a fost nimicită, corpul ofiţeresc decimat, ţăranul deposedat de pământul său, iar muncitorul rus silit la o muncă de sclav. Câteva milioane de emigranţi ruşi cărora le reuşise să scape din mâna GPU-lui, s'au răspândit în toată lumea şi au purtat de grijă ca să se cunoască pretutindeni adevărul asupra stărilor din „paradisul sovietic". Dar speranţele care îşi puseseră ei în democraţiile apusene s'au dovedit a fi fost deşarte, deoarece pretutindeni, în toate poziţiile dominante, stăteau Jidani care vedeau în deslănţuirea revoluţiei bolşevice din Rusia începutul înfăptuirii visului lor de stăpânire mondială. In Germania – ţara care prin situaţia ei geografică ar fi putut sări în ajutorul Rusiilor – cercurile naţionaliste stăteau ele înseşi într'o luptă disperată cu marxiştii şi Jidanii. Dimpotrivă „părinţi ai revoluţiei ruse" ca Jidanii Parvus-Helphand şi alţii răspândeau în vremea aceea, în deplină colaborare cu Jidanul Radek-Sobelsohn şi ceilalţi agitatori sovietici din Germania, focul revoluţiei pe care-l aţâţaseră în Rusia.

Din aceste motive bolşevicii şi Jidanii au fost în măsură şă-şi poată desăvârşi cu totul nestingheriţi opera lor de distrugere din Rusia. Aşa numitele „mişcări şi revoluţii albe" au fost trădate de către guvernul englez şi de cel francez, ambele supuse influenţei iudeo-francmasone, şi înăbuşite în sânge de potentaţii roşii. Aceeaşi soartă au avut-o şi celelalte mici mişcări revoluţionare din Caucazia şi Cronstadt.

De atunci – şi mai ales graţie agitaţiei făcute de către emigranţii ruşi s'a răspândit părerea că numai o puternică presiune militară din Vest ar fi în măsură să deslănţuie în Uniunea Sovietelor o contrarevoluţie, capabilă să-i gonească pe tiranii ruşi depe tronul lor.

Iată însă că rezistenţa dârză pe care – cu toate înfrângerile lor numeroase – o opun sovietele trupelor germane timp de mai bine de doi ani de zile şi îndârjirea cu care luptă soldatul rus, constituie o surpriză pentru mulţi şi ridică probleme care merită să fie tratate cu toată atenţia. Înainte de toate trebuie să ne întrebăm dacă soldatul rus luptă într'adevăr cu entusiasm pentru apărarea regimului iudeo-bolşevic şi dacă nu-şi dă seama că înfrângerea bolşevismului l-ar scoate şi pe el de sub jugul tiranilor iudei.

Trebuie să recunoaştem că soldatul rus a fost totdeauna un bun luptător: a fost viteaz, răbdător şi nepretenţios. Pe timpul regimului ţarist se răspândise chiar vorba că: „Sub conducere germană soldaţii ruşi ar cuceri lumea". Dar putem să-l comparăm pe soldatul rus de atunci cu cel de azi? Timp de 26 de ani a stăpânit bolşevismul Rusia şi tinerii de 26 ani nici n'au cunoscut un alt regim afară de cel bolşevic, cu atâta mai mult cu cât potentaţii iudeo-bolşevici închiseseră frontierele Uniunii Sovietice de parc'ar fi împrejmuit-o cu un zid chinezesc. Numai bolşevicilor de încredere şi în primul rând Jidanilor le era îngăduit să plece în în străinătate ca diplomaţi sau ataşaţi comerciali. La tinerii de 26 de ani mai putem adăoga şi pe copiii care la izbucnirea revoluţiei împliniseră vârsta de 10 ani, deoarece aceştia au fost imediat înscrişi în şcoli bolşevice şi au urmat o instrucţie bolşevică. Aşadară cele mai bune şi rezistente contingente ale armatei roşii sunt cele ale tinerilor între 18 şi 36 de ani care au şi fost instruite în sens bolşevic, fapt de care trebue să ţinem seama la aprecierea pe care o facem asupra soldaţilor bolşevici.

Cum Sovietele sau mai exact Jidanii sovietici au văzut din capul locului în armata roşie mijlocul de întindere a revoluţiei roşii în spre Apus, ei au luat toate măsurile ca alături de agenţii GPU-lui armata roşie să fie privilegiată în privinţa alimentării. Autorul acestui articol îşi aminteşte de scrisoarea unui cetăţean sovietic pe care a publicat-o la vremea sa într'un ziar berlinez. Această scrisoare a fost scrisă în anii de foamete care se abătuseră asupra Uniunii Sovietice. Cetăţeanul care a scris-o zugrăveşte stările de atunici şi arată cu câtă invidie se uita la soldaţii bolşevici care mărşăluiau bine hrăniţi pe străzile oraşelului în care oamenii mureau de foame. „Dacă aşi putea să fiu şi eu în rândurile lor – scria cetăţeanul sovietic – atunci n'aşi fi nevoit să mă hrănesc cu supe făcute din frunze de teiu sau din alte asemenea lucruri."

Comisari politici şi GPU-l purtau de grijă ca soldaţii bolşevici să fie educaţi în aşa fel, încât să nu-şi poată îngădui nici o gândire personală şi nici un fel de critică. Printr'un foarte riguros sistem de educaţie, ei au devenit nişte „roboţi", nişte unelte lipsite de suflet, adevărate mecanisme. Cea mai neînsemnată împotrivire era pedepsită cu moartea. Omul civilizat al Europei nici nu-şi poate imagina cât de departe mergeau sovieticii cu nerespectarea vieţii omeneşti. Asfel, de o pildă, când în anul 1940 Sovietele au intrat în Letonia, sub pretextul ocupării numai a câtorva puncte strategice, poliţia letonă care rămăsese încă în funcţiune, i-a comunicat comandaturii bolşevice că a găsit în stradă un soldat bolşevic în stare de completă ebrietate, rugând în acelaşi timp să fie ridicat dela poliţie. Răspunsul care l-a primit a fost: „trage-i un glonte în ceafă." Când, speriat de acest răspuns, poliţistul leton a ripostat că doar nu poate să împuşte el un soldat al armatei roşii, i s'a comunicat: „Imediat îl trimitem pe cineva." Şi într'adevăr acel cineva a venit şi a executat ordinul.

Supraveghiaţi de informatori ai GPU-lui, ameninţaţi din spate de ţevile mitralierelor, ştiindu-şi pe membrii familiilor lor în situaţia de ostatici, iată condiţiile în care au fost mânaţi în luptă soldaţii armatei roşii. Din toate cele spuse până acum, se înţelege dela sine că propaganda sovietică a căutat să ridice moralul trupei roşii şi prin răspândirea feluritelor versiuni despre atrocităţile comise de Germani asupra prizonierilor bolşevici, ca scoaterea ochilor şi altele.

Astfel, de o pildă, în anul trecut armata germană a dat în Rutenia Albă peste cadavrul unui partizan căruia sovieticii i-au tăiat picioarele pentru a arăta astfel populaţiei pretinsele atrocităţi pe care le comit Germanii.

Cum la începutul războiului cu Uniunea Sovietelor se găseau totuşi soldaţi sovietici care nu dădeau nici o crezare propagandei sovietice şi treceau de partea trupelor germane, Jidovii sovietici au iscodit un mijloc rafinat de a împiedeca dezertarea: câteva unităţi sovietice primeau ordinul de a simula predarea prin basmale şi steaguri albe, pentru ca apoi să atace trupele germane prin surprindere şi din nemijlocită apropiere.

Comisarii sovietici care sunt lipsiţi cu totul de orice urmă de omenie, se străduiesc să înăspreasscă sub toate raporturile condiţiunile de luptă. Astfel, bunăoară, o trupă germană de şoc a aflat în cursul unei înaintări printr'un puternic foc de artilerie într'o casă un copil mic care plângea într'un leagăn. Când soldatul german a voit să salveze copilul, s'a văzut că acesta fusese legat de o mină. Soldatul a plătit astfel cu viaţa intenţia sa nobilă . . .

Iudaismul se străduieşte totdeauna în timp de război să adâncească antagonismul dintre partidele în luptă şi după putinţă să le facă ireductibile.

Dar imediat ce soldatul sovietic iese din mediul său şi imediat ce mai vede şi o altă lume, atunci i se deschid ochii, îşi dă seama de sclavia din Uniunea Sovietelor şi de atunci înainte e pierdut pentru partida roşie. Astfel potentaţii sovietici nu s'au dat îndărăt de a-i împuşcă la vremea sa pe toţi prizonierii lor care se întorseseră din prinsoarea finlandeză după încheerea păcii vremelnice cu Finlanda, tocmai pentru a nu-i lăsa să lămurească populaţia rusească asupra celor văzute în Finlanda şi să demaşte astfel minciunile propagandei sovietice.

Pe lângă toate măsurile şi metodele menite să atâţe ura şi rezistenţa soldaţilor sovietici împotriva Germaniei şi cu aceasta şi împotriva Europei, a mai fost inventată una nouă. Stalin şi clica jidovească din jurul său au devenit dintr'odată mari patrioţi.

Dupace încă înainte de izbucnirea războiului – care a demascat de altmintrelea intenţia Sovietelor de a invada Europa – fuseseră lansate filme patriotice cu personaje ca „Petru cel Mare", „Suworow" şi altele, acum se vorbeşte în mod deschis despre patriotismul atât de hulit odinioară de către revoluţia roşie.

Acum e vorba că Germania ar intenţiona să aducă toată Rusia în „stare de sclăvie" şi că trebuie salvată „patria". Lucrurile au mers chiar atât de departe încât Sovieticii au reintrodus până şi treselе ofiţereşti obişnuite pe vremea ţarismului, ceea ce bine înţeles că nu-i va opri pe Jidanii din culise care iau astăzi măsuri ca acestea, ca în cazul unei victorii a lor, să le distrugă tot atât de repede, cum i-au nimicit odinioară pe ofiţerii ţarişti.

Şi totuşi în urma contactului cu armatele europene, milioane de Ruşi încep să-şi dea seama de unde poate să le vie mântuirea, unde-i lumina şi unde-i întunericul. Milioane de Rusi participă de acum cu munca lor la reconstrucţia Europei noui şi atâtea mii luptă de acum alături de soldaţii Reichului împotriva asupritorilor lor. Atâtea suflete stinse vin în spaţiul european şi datoria Europei e ca, întrucât nu e vorba de fiinţe care poartă de acum tarele neşterse ale crimei, să le ia sub a sa ocrotire şi să le trezească din nou la viaţă.

(Serviciul Mondial)

Statele Unite şi Uniunea Sovietelor urmăresc aceleaşi ţeluri

„Baseler National-Zeitung" nr. 284 din 24 Iunie 1943 anunţă că fostul ambasador american din Uniunea Sovietelor, Jidanul Joseph E. Davies, a ţinut în ziua de 22 Iuni 1943 în Toronto o cuvântare la o întrunire publică, convocată pentru a cimenta legăturile de amiciţie sovieto-canadiene, în care a spus textual:

„Ţelurile şi politica Uniunii Sovietelor corespund atât în ce priveşte războiu cât şi pacea întocmai ţelurilor şi politicei urmărite de noi."

Prin rostirea acestor cuvinte Jidanul Davies a exprimat întocmai ţelurile politice ale iudaismului mondial. Ţelul pe care-l urmăreşte politica sovietică atât în vreme de războiu, cât şi'n vreme de pace, e, după cum se ştie, revoluţia mondială şi bolşevismul mondial. Aşadară dacă Jidanul Davies susţine în Canada, în calitatea sa de reprezentant oficial al guvernului englez, că şi Statele Unite ale Americei urmăresc în vreme de războiu şi'n vreme de pace aceeaşi politică ca şi Uniunea Sovietelor, atunci aceasta înseamnă cu alte cuvinte că iudaismul Statelor Unite lucrează din răsputeri la răspândirea bolşevismului atât în America cât şi'n restul lumii. Victoria Aliaţilor ar însemna aşadară victoria bolşevismului mondial, iar aceasta ar aduce după sine victoria iudaismului mondial care ar ajunge astfel, cu ajutorul bolşevismului, la dominaţia mondială. Cuvintele Jidanului Davies ne arată clar că Statele Unite nu mai urmăresc o politică americană, ci doar numai una iudaică, întocmai cum şi Uniunea Sovietelor nu practică decât o politică aservită în întregime iudaismului. Aşadară atât poporul american cât şi popoarele trăitoare pe pământul Uniunii Sovietelor nu sunt astăzi pentru iudaismul mondial decât doar un mijloc bun pentru realizarea scopurilor lor de a ajunge la dominaţia mondială.

(Serviciul Mondial)

Jidanul Joseph E. Davies, trimisul special al lui Roosevelt pe lângă Guvernul moscovit

Aşa-l înfăţişează ziarul antigerman „La Turquie" din Istanbul în numărul său din 24 Iunie 1943 pe Jidanul Joseph E. Davies, pe fostul ambasador al Statelor Unite la Moscova, care susţine acum necesitatea unei colaborări şi mai strânse dintre Statele Unite şi Uniunea Sovietelor, pentru a grăbi astfel bolşevizarea Statelor Unite.

Revista iudaică „Le Droit de Vivre" scria la 15 Aprilie 1939:

„Dacă criza de nervi în care a intrat acum lumea nu se va sfârşi printr'un războiu, atunci ştim noi (Jidanii) ce ne aşteaptă."

Jidanii interzic reprezentarea piesei lui Shakespeare "Negutitorul din Venetia"

Se comunică din Statele Unite că „American Jewish Committee", organizația supremă a iudaismului din America de Nord, a izbutit să obție interzicerea reprezentării piesei lui Shakespeare „Negutitorul din Venetia". Directorii tuturor teatrelor, chiar și a celor mai puțin jidovești, s'au văzut nevoiți să scoată piesa din repertoriu. „American Jewish Committee" susține că motivul interzicerii reprezentării acestei piese este caracterizarea de către Shakespeare a Jidanului Shylock, caracterizare **„jignitoare pentru rasa jidovească."**

E adevărat că „Negutitorul din Venetia" a fost totdeauna un ghimpe în ochii Jidanilor. De aceea nu e pentru prima oară că iudaismul mondial a încercat să oprească reprezentarea acestei piese. Dar abia acum i-a reușit să obție o interdicție generală pe tot cuprinsul Statelor Unite și de a face astfel să dispară depe scena teatrelor americane figura Jidovului rătăcitor, atât de bine caracterizată în persoana speculantului iudeu Shylock.

Jidanul ne apare în figura lui Shylock în notele sale specifice și permanente. E același Jidan care-și desvoltă și astăzi activitatea subversivă, inspirată numai din satisfacerea imediată a intereselor sale materiale; speculant, calculat, crud și exploatator. Dar iudaismul a fugit totdeauna de adevăr. Iată decе au văzut organizațiile jidovești o primejdie în reprezentarea „Negutitorului din Venetia".

O istoriografie falșificată în mare măsură prin influența iudaismului a încercat să șteargă urmele criminale pe care le-a lăsat Jidanul în istoria popoarelor. Dar cu toate acestea, genii reprezentative ale tuturor popoarelor au arătat în numeroase opere de știință, artă și literatură, fiecare în felul său, rolul nefast pe care l-au jucat Jidanii în viața popoarelor. Astfel mulți creatori ai literaturii unversale n'au rămas indiferenți față de problema jidovească. Una dintre operele clasice cele mai cunoscute în care ni se dă o atât de veridică prezentare a Jidanului este și „Negutitorul din Venetia".

E un semn deosebit de caracteristic pentru faza de înaintată iudaizare a Angliei, că'n țara de naștere a lui Shakespeare, „Negutitorul din Venetia" a fost scos din repertoriul tuturor teatrelor, încă cu ani de zile mai înainte, la dorința și intervenția iudaismului mondial — pe când în același timp pe scenele teatrelor londoneze se reprezentau piese jidovești, unele chiar și'n jiddiș.

In recenta măsură care s'a luat acum și'n Statele Unite, de a se opri reprezentarea acestei opere shakespeareane, trebuie să vedem cea mai bună dovadă că iudaismul, îngrijorat fiind de creșterea simțitoare a curentului antiiudaic în Statele Unite, s'a hotărît să intervie pentru a opri orice manifestare care ar fi în măsură să alimenteze acest curent. Dar nici în această cea mai puternică citadelă iudaică a lumii curentul antiiudaic nu va putea fi oprit timp prea îndelungat, pentru că adevărul iese totdeauna la iveală, oricât s'ar împotrivi Jidanii lumii întregi.

(Serviciul Mondial)

Coroana britanică în umbra iudaismului

Primarul general al Londrei care poartă, după cum se știe, titlu de „Lord Major" este ales în toamna fiecărui an. Jidanii din Anglia au pus totdeauna mare preț ca această importantă poziție să fie ocupată de către unul din consângenii lor. Ca de atâtea ori în trecut, Londra, capitala britanică și metropola iudaismului englez, are și de astă dată onoarea îndoielnică de a avea un primar general jidan.

Când în toamna anului 1943 postul de primar general al Londrei a fost ocupat de Jidanul Sir Samuel George Joseph (notăm că și contracandidatul său a fost un Jidan), ziarele jidovești răspândiră imediat această veste, cu o deosebită satisfacție, în toată lumea. Ba până și presa neiudaică din Anglia, care însă se află și ea sub influența jidovească, s'a axprimat cu același entusiasm asupra acestui nou succes al iudaismului britanic. Jidanul Sir Samuel George Joseph care în calitatea sa de primar general al capitalei britanice se bucură de o mare trecere pe lângă regele și miniștrii săi, precum și la reprezentații diplomatici ai statelor acreditate la Londra, pune bine înțeles slujba sa exclusiv în serviciul iudaismului. Activitatea sa nu e îndreptată în direcția satisfacerii intereslor britanice, ci pur și simplu în cea a satisfacerii nevoilor paniudaice. Această atitudine a avut-o Jidanul Joseph și într'un mesaj care arată clar legătura strânsă dintre Jidanii din Anglia și tovarășii lor de rasă din Statele Unite. Revista jidovească „The American Hebrew" a publicat la 22 Ianuarie 1943 acest mesaj al Jidanului „Lord Major" al Londrei:

„Este pentru mine un deosebit privilegiu și o mare plăcere de a putea evidenția prietenia și țelurile comune ale Statelor Unite și Marei Britanii. Când a început acest război groaznic, ne-am dat seama că nu e departe ziua în care America va intra în război. Noi cei din Londra ne amintim foarte bine cum America „neutrală" ne-a venit în ajutor în acele zile — nu cu vorbe ci cu fapte decizive . . ."

„O deosebită înfățișare a războiului acestuia asupra căreia aș vrea să insist mai de aproape cu acest prilej, este legătura strânsă dintre iudaismul Marei Britanii și cel al Statelor Unite . . ."

„Ne amintim că în trecutul război mondial Marea Britanie n'a avut un reprezentant mai bun care să expue americanilor punctul de vedere britanic, decât pe acel excepțional membru al comunității iudaice care a fost Marquis of Reading . . ."

Coroana britanică sub sceptrul iudaismului

Fotografia de mai jos ni-l prezintă pe Jidanul înnobilat Sir Samuel George Joseph în funcțiunea sa de primar general al capitalei britanice, la ieșirea din catedrala Sf. Paul. Jidanul conduce un cortegiu și pășește înainte cu spada orașului Londra; în urma sa: Regele George al VI-lea, toți miniștrii țării și cei mai de seamă reprezentanți ai armatei celui odinioară atât de puternic Imperiu Britanic.

Fotografia aceasta constitue o dovadă clară a halului de decadență în care a ajuns coroana britanică și a poziției înalte de care se bucură iudaismul în Anglia.

„Şi acum nu de mult am avut ocazia să salutăm pe acest pământ pe Henry Morgenthau, trezorierul Statelor Unite, fiul renumit al unui părinte nu mai puţin de seamă, unul dintre cei mai proeminenţi oameni ai Americei, care joacă în viaţa publică de acolo un rol atât de important.“

„... Idealurile iudaismului sunt idealurile pentru care luptă America şi Marea Britanie.“

Acest mesaj al primarului general al Londrei este clar şi categoric. Un Jidan se exprimă pe faţă că hotărîrile politice ale Englezilor şi Americanilor sunt subordonate intereselor politicei mondiale jidoveşti, deoarece se află în mâni jidoveşti. El ne mai arată în acelaşi timp că „Naţiunile Unite“ poartă de fapt un război al Jidanilor.

In Marea Britanie soarta statului nu este hotărîtă nici de parlament şi nici de coroană. Lucrul acesta s'a văzut clar acum câteva săptămâni la Londra. Regele şi miniştrii săi, militarii cei mai de seamă, provocatorii războiului acestuia, între ei şi renumitul arhiepiscop de Canterbury, precum şi membrii aşa numitelor guverne ale emigranţilor s'au adunat la un ipocrit serviciu divin în catedrala sfântului Paul. Cu această ocazie ziarele britanice aduseră vestea că ambasadorul Sovietelor, Jidanul Maisky, a fost salutat la intrare cu deosebită atenţie. O asemenea demonstraţie englezească pentru un Jidan care lucrează pe faţă la bolşevizarea Angliei a fost în măsură de sigur să umple de griji pe anumiţi Englezi care şi-au mai păstrat un sâmbure de judecată limpede.

Fotografia publicată de ziarul „Times“ la 20 Mai 1943, în care se vede cum la părăsirea catedralei Sf. Paul Jidanul George Samuel Joseph, păşeşte în faţa familiei regale britanice, purtând sabia oraşului Londra, constitue desigur un document excepţional, cât se poate de compromiţător pentru familia regală engleză.

Un Jidan care face într'un mesaj oficial dovada că pune tot gândul şi fapta sa numai în interesul politicei mondiale iudaice, conduce la Londra un cortegiu la care iau parte regele, miniştrii şi cei mai înalţi militari ai Imperiului Britanic, atât de puternic pe vremuri. In timp ce soldaţii „Naţiunilor Unite“ luptă şi mor pentru iudaism, exponentul Jidanilor se mulţumeşte să ducă o sabie frumos împodobită ca simbol al unui război pus la cale şi organizat în mod metodic de Jidani.

Fiecare zi ne aduce noui dovezi despre iudaizarea vieţii englezeşti. Marea majoritate a Englezilor nu vede nimic deosebit într'o fotografie în care perechea regală britanică este condusă de un Jidan – şi aceasta pentru că ea a devenit o jertfă a propagandei jidoveşti. Generaţiile viitoare însă vor vedea în acest caz o gravă compromitere a coroanei britanice.

(Serviciul Mondial)

Bolşevizarea Statelor Unite

Unul dintre cei mai cunoscuţi şefi comunişti ai Statelor Unite e Jidanul Schneiderman. De mulţi ani se dedă acest Jidan la o agitaţie febrilă în rândurile armatei şi flotei americane. Prin răspândirea de manifeste şi alte mijloace asemănătoare propagă el ideile bolşevice în rândurile armatei şi marinei americane. Până la urmă îi reuşise chiar să formeze adevărate celule comuniste în sânul armatei americane. Această activitate extrem de primejdioasă pentru interesele superioare ale statului l-a adus în cele din urmă pe Jidanul Schneiderman în faţa judecătoriei.

Judecătoria a dispus deportarea Jidanului originar din Europa răsăriteană şi anularea naturalizării sale, pe motivul că în calitatea sa de comunist dânsul nu poate să fie credincios constituţiei americane.

Aşa stăteau lucrurile cu Jidanul Schneiderman, când cunoscutul filosemit şi politician american Wendell Willkie, care a jucat la ultimile alegeri preşedinţiale rolul fictiv de contracandidat al lui Roosevelt, a luat apărarea acuzatului.

Willkie a putut să obţie cu majoritate de voturi o deciziune supremă, potrivit căreia nici un cetăţean american nu trebuie să piardă dreptul de cetăţenie americană pentru motivul că e membru în partidul comunist. Nu există vreo dovadă convingătoare că partidul comunist ar intenţiona să determine o răsturnare forţată a regimului. De altfel nici nu poate fi de competinţa unei instanţe judecătoreşti de a da un verdict definitiv asupra atitudinii partidului comunist.

Curtea federală supremă din Washington, fiind şi ea sezisată cu acest prilej, a declarat în sentinţa ei textual:

„Credinţa în crearea unei uniuni mondiale de republici sovietice îi repugnă constituţiei americane tot atât de puţin, ca şi credinţa în Liga Naţiunilor sau în Uniunea panamericană.“

Ne mai trebuie şi o altă dovadă care să ne arate cât de mare e puterea jidovească în Statele Unite şi cât de mari progrese a făcut ideea bolşevică în acest stat?

Aşadară un şef comunist notoriu e dat în judecată pentru agitaţiile sale extrem de primejdioase pentru statul american şi e condamnat. Iată însă că această condamnare n'a fost pe placul iudaismului care l-a şi angajat pe cunoscutul filosemit şi politician Wendell Willkie, care se bucură de mare trecere în Statele Unite, pentru a determina o schimbare a verdictului dat. W. Willkie reuşeşte apoi cu uşurinţă să obţie casarea primei sentinţe şi să-l reabiliteze complet pe Jidanul în cauză.

Pentru a-i da întregii chestiuni importanţa dorită, a fost sezisată şi Curtea federală supremă care şi ea e condusă în parte de Jidani. Iar aceasta a confirmat şi ea cu promptitudine că nu e nici o incompatibilitate între aderarea la comunism şi calitatea de cetăţean american. Astfel iudaismul a isbutit să restabilească lucrurile exact în mondul în care a voit. E drept că prin apărarea lui Schneiderman de către Wendell Willkie dreptul a fost stîrbit într'o măsură oarecare, dar aceasta nu joacă nici un rol într'o Americă

supănită de Jidani. Jidovul Schneiderman nu fusese doar dat în judecată pentru motivul de a fi fost membru în partidul comunist, ci pentru că se adduse la o propagandă activă în favoarea comunismului, periclitând în felul acesta siguranţa statului american. La fel şi motivarea judecătoriei că „nu există nici o dovadă convingătore că partidul comunist ar intenţiona să provoace o răstunare forţată a regimului“ nu corespunde câtuşi de puţin adevărului. Agitaţia revoluţionară a partidului comunist şi numeroasele încercări revoluţionare comuniste în aproape toate ţările pământului constituie o dovadă cât se poate de clară a intenţiilor pe care le nutreşte partidul comunist.

La fel şi decizia Curţii federale supreme, potrivit căreia credinţa în crearea unei Uniuni mondiale de republici sovietice n'ar contrazice constituţia americană, se sprijină pe o foarte şubredă bază, căci în cazul Jidanului Schneiderman e vorba de nici mai puţin şi nici mai mult decât de o intensă activitate comunistă desvoltată cu scopul subminării armatei şi marinei americane.

Dar toate acestea n'au nici o importanţă pentru iudaismul american care a ajuns acolo unde a voit. Constatăm doar că Curtea federală supremă, în calitatea ei de instanţă supremă a jurisdicţiei americane, a îmbrăcat în haina legalităţii agitaţiile primejdioase ale comunismului iudaic. Astfel activitatea comunistă se poate desfăşura de acum în acest stat în deplină libertate. Judaismul poate să se ocupe cât mai intens cu bolşevizarea Americei, căci nimic nu-i mai stă în cale.

(Serviciul Mondial)

Ştiri de pretutindeni

Marea Britanie

Sir Stafford Cripps, unul dintre cei mei cunoscuţi propagandişti pentru răspândirea bolşevismului iudaic în Marea Britanie, a vorbit în Manchester cu prilejul unei „întruniri anglo-sovietice“. Cu această ocazie dânsul a afirmat că relaţiile dintre Uniunea Sovietelor şi Marea Britanie constituie una dintre cele mai importante probleme ale viitorului. Oratorul a a putut să constate, ce-i drept, oarecari deosebiri de concepţie între aceste două ţări, totuşi după părerea sa deosebirile acelea pot fi cu timpul înlăturate. El şi-a exprimat speranţa că „studenţi, membri ai corpului didactic şi oameni de ştiinţă din Uniunea Sovietelor vor vizita în număr din ce în ce mai mare universităţile engleze, şi invers, că mulţi Englezi se vor duce în Uniunea Sovietelor“. E evident că această invitaţie se îndreaptă în primul rând către Jidani, căci şi Sir Stafford Cripps ştie că'n Uniunea Sovietelor instrucţia e aproape în întregime în mânile Jidanilor. Aşadară în viitor membri ai corpului didactic englez se vor duce în Uniunea Sovietelor, iar Jidanii din Uniunea Sovietelor vor veni ca educatori în Anglia. Iar acest cadril se va numi pompos „adâncirea relaţiilor spirituale dintre Anglia şi Uniunea Sovietelor“. De fapt nu e vorba decât de a promova bolşevizarea Angliei.

*

Conducătorii grupărilor politice şi ai asociaţiilor studenţeşti din Oxford au semnat cu lectorii şi profesorii universităţilor o notă de protest pe care au înaintat-o guvernului englez. Din nota aceasta reese că după părerea lor interesele jidoveşti nu sunt îndeajuns de bine apărate. După cum se ştie, politica britanică s'a conformat de mult exigenţelor politicei iudaice, iar în unele cazuri ea e direct dictată de Jidani. Dacă cu toate acestea guvernul englez mai e sezisat de voci din public că nu ţine îndeajuns seama de interesele iudaice, atunci aceasta nu poate constitui decât încă un semn al îngrijorătoarei iudaizări a unor anumite pături sociale engleze.

*

De curând a apărut în Anglia broşura „30 Facts about Britain at War“ (30 de date privitoare la războiul Marei Britanii) în limba ebraică. Ziarul iudeu „The Palestine Post“ a cerut cu acest prilej o mai largă răspândire a unui material ca acesta, „pentru ca vocea englezească să fie auzită şi'n limba ebraică!“

Ziarul „Palestine Post“ ştie prea bine că vocea care vorbeşte în broşura „30 de date privitoare la războiul Marei Britanii' nu e o voce englezească, ci doar una jidovească. De aceea se şi zbate atât de mult ziarul israelit pentru răspândirea acestei scrieri iudaice de propagandă.

*

Cât de puternic a ajuns curentul antiiudaic în Anglia rezultă şi din propunerea deputatului labourist Pritt, de a elabora o lege pentru exterminarea celor ce luptă împotriva Iudeilor. Potrivit unei informaţii publicate de ziarul „Manchester Guardian“, deputatul Pritt ar fi declarat că antiiudaismul a devenit de acum un adevărat cancer care periclitează în mod grav eforturile de război ale Angliei.

Adevărul e că poporul englez începe să-şi dea seama tot mai mult că poartă un război al iudaismului mondial împotriva popoarelor neiudaice şi că de fapt acest război nu poate să-i aducă nimica bun. Iată cauza adevărată a creşterii curentului antiiudaic în Anglia.

*

Jidanul Laski dela Academia londoneză pentru Economie şi Politică şi deputatul stângei radicale, Jidanul Shinwell, desfăşoară în prezent o agitaţie febrilă pentru fuzionarea partidului labourist englez cu cel comunist. Că Anglia se bolşevizează tot mai mult rezultă şi din faptul că reprezentanţii muncitorilor din cadrul partidului muncitoresc britanic au votat pentru fuzionarea necondiţionată cu partidul comunist englez.

Croaţia

Croaţia şi-a creat o legislaţie antiiudaică foarte asemănătoare cu legile dela Nürnberg. La 18 Aprilie 1941 s'a dat prima ordonanţă împotriva Jidanilor căreia i-au urmat apoi mereu altele. In răstimp de doi ani conducătorii croaţi au curăţit ţara de paraziţii iudei, ştiind bine că jumătăţi de măsură nu pot duce la rezolvarea problemei iudaice.

Bulgaria

Din banda teroriştilor iudeo-bolşevici care prin atentatele comise a neliniştit timp de câteva săptămâni capitala Bulgariei, făceau parte şi mulţi Jidani din care doi au şi fost prinşi. Aceştia s'au făcut vinovaţi de atentate comise şi-şi vor primi pedeapsa capitală. In acelaşi timp s'a constatat că şi alţi Jidani au făcut parte din asemenea organizaţiuni teroriste care s'au

„Strămoşii noştri n'au sângerat la Rovine, la Podul Inalt, pe Nistru, la Baia în toate văile şi pe toate dealurile noastre, pentru ca după veacuri de suferinţă urmaşii lor să ajungă străini în propria lor ţară, iar ţară o moşie jidovească."

Cuvinte rostite pe Câmpia Turzii, în Septemvrie 192

fost dedat la tot felul de agitaţii bolşevice. Cercetările întreprinse de către organele oficialităţii au dovedit că bandele de revoluţionari bolşevici au întreţinut printr'un om de legătură relaţii strânse cu secretarul general al Cominternului Georg Dimitroff. Această constatare trebuia să-i fi fost penibilă Moscovei, pentrucă ea s'a produs într'un timp când se comunicase, „disolvarea" Cominternului. Guvernul bulgar a şi tras concluziile practice din experienţele făcute şi a şi luat măsuri pentru a accelera aplicarea măsurilor antiiudaice. In urma acestor dispoziţiuni au şi fost scoşi din Sofia toţi Jidanii.

Turcia

Se ştie că numeroşi Jidani care au căutat să se eschiveze dela plata impozitului special pe avere, decretată de guvernul turc, fuseseră arestaţi. Toţi aceşti Jidani au fost apoi trimişi în Anatolia într'un lagăr de muncă din Askala. După ce s'au convins de seriozitatea măsurii guvernamentale, Jidanii Turciei au şi început să comunice cât mai de grabă trezoreriei turceşti că sunt dispuşi să verse imediat sumele ce li s'au cerut şi pe care numai cu câteva săptămâni mai înainte nu fuseseră în stare să le achite.

Africa de Nord

O ordonanţă a generalului Giraud din Africa franceză de Nord interzice să li se zică Jidanilor „Jidani". Ordonanţa mai interzice sub aspră pedeapsă orice discuţie privitoare la probleme rasiale. Marele rabin din Casablanca s'a folosit de acest prilej pentru a-i adresa lui Roosevelt, ocrotitorul iudaismului de pretutindeni, o telegramă de mulţumire.

Palestina, Siria, Liban

Arabii Palestinei sunt cât se poate de neliniştiţi de planul englezo-american de a rezolva problema Palestinei în senzul dorit de Jidani. Ziarele arabe din Palestina îşi exprimă consternarea în cuvinte ca acestea: „Răbdarea Arabilor nu e chiar nemărginită. Dacă nu vor fi luate în seamă cererile lor îndreptăţite, atunci conspiraţia jidovească îşi va primi răspunsul cuvenit."

*

Se comunică din Damasc că'n Tel Aviv a sosit o comisiune specială din Moscova pentru a încheia un acord comercial între Uniunea Sovietelor şi Jidanii din Palestina.

Prin această „pătrundere paşnică" se răspândeşte tot mai mult bolşevismul iudaic în Palestina. Jidanii palestinieni şi cei din Uniunea Sovietelor colaborează în modul cel mai strâns pentru a contribui în cât mai largă măsură la bolşevizarea Orientului apropiat.

*

Ziarul „Fata et Aras" din Damasc a protestat în mod vehement împotriva cenzurei filoiudaice din acea localitate. El a remarcat că aproape toate articolele presei arabe în care se tratează problema jidovească sunt pur şi simplu tăiate de cenzură, pe când ziarele jidoveşti îşi pot permite să publice tot felul de articole provocatoare.

*

Ziarele arabe se plâng zilnic de desordinea care domneşte în sistemul de organizare a Palestinei şi în aprovizionarea oraşului. Plângerile se îndreaptă cu deosebire împotriva distribuţiei nedrepte a alimentelor şi împotriva comerţului negru practicat de Jidani care ajung în posesiunea tuturor produselor prin plata unor sume enorme. O anchetă a arătat că mari cantităţi de alimente care fuseseră destinate pentru populaţia arabă, au fost „furate" din magaziile firmei engleze „Steels". In tot cazul e bătător la ochi faptul că tocmai alimentele de lipsa cărora suferă şi se plânge populaţia arabă, se află în schimb în cantităţi mari la Jidani.

Statele Unite

Statele Unite au înaintat tuturor Aliaţilor propunerile pentru încheerea unei convenţii în care e vorba de crearea unei organizaţii de ajutur şi reconstrucţie pentru perioada de după războiu. E vorba ca această organizaţie să se constituie numai cu reprezentanţi ai ţărilor aliate, dar menirea ei ar fi cu toate acestea, ca să-şi întindă raza de activitate şi asupra Europei. Firesţe că se prevede şi înfiinţarea unor comitete centrale şi subcomitete pentru a copia astfel cât mai fidel nenorocita Ligă a Naţiunilor. Cum acest plan porneşte din Statele Unite, nu-i de mirare că Jidanul Lehmann, fostul ambasador al statului New York, e arătat ca fiind cel mai indicat să ocupe postul de director general al proectatei organizaţii internaţionale.

*

Moshe Shertok, şeful secţiei politice a lui „Jewish Agency", a anunţat că la intervenţia şefului sionist Weizmann s'a deschis la Washington un birou special pentru apărarea intereselor politice ale sionismului.

(Serviciul Mondial)

Director: Dipl.-Ing. A. Schirmer. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: „Welt-Dienst", Frankfurt am Main, Postschließfach 600. Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM; pentru România: pe jumătate de an 100 de lei, pe un an 200 de lei. A se menţiona ediţia în limba dorită. / Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M., sau Postscheckkonto Frankfurt a. M. nr. 6201; în România la: Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, str. Lipscani 31-33, pentru Dresdner Bank, Frankfurt a. M. Conto nr. 49537; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40703, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 24905; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277. / Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai cu menţionarea sursei (Welt-Dienst, Frankfurt a. M.) şi trimiterea a 3 exemplare justificative.

1.13148/20.08.84

ANTIC. 6 05